

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIETAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 céntims.
 Fora de Palma " 2 1/2 »
 Números a travésats " 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent á sa flauta.

S' envían es números á domicili, tant á dins Ciutat com á ses Viles, pagant per adelantat á s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta á conte de 16 números.

SANT PAU.

Dimars qui vé celebrarem sa festa de Sant Pere y Sant Pau, es dos grans Apostols de la Cristiandat; y ja que antany tant sòls diguérem tres paraules des qui dú ses claus, enguaney volem ocuparnos un instant des qui dú s'espasa, símbol á un mateix temps des séu podè y des séu martiri.

Saulo havia nòm aquell mal entrañat que guardava ses capes á n'es qui mataren á pèdrades á Sant Esteva.

Y diu l' Escritura que era un des caps de bandolina més calents per fé la guèrra á n'es dexeables de Cristo Jesús; y que entrava per ses cases maltractant arreu homos y dones, y fins y tot demanà autorisació, á n'es govèrn des séu pays, per desterrá á tots quants ne trobava de *la Compañia*.

Però quant s'en anava tot resòlt cap á Damasco, á fernè de ses séues, en mitx des camí, devés mitx dia, quedá enlluernat d'una claró més viva que sa llum des sòl; y perdé ets estrèps y caygué des cavall en tèrra; mentres sentia una veu que li deya: «Saulo, Saulo, ¿perquè me persegues? Debades tiras còsses quantre es puñidó que t'esperona.»

Ell romangué cego, y es séus companys haguèren de menarló per sa má.

Però amb aquell esclat, Sant Pau se va axecá desde es nivell de vil butxí des pòble fins á n'es nivell d'Apostol de la Veritat y benefactó d'es séus germans gentils.

Y perden la vista corporal, per uns quants dies, obrí ets uys des séu esperit á sa llum etèrna amb á que Dèu el vá il·luminá.

Y correngué pòbles y ciutats paganes predicant sa verdadera *fraternitat*, segons sa lley de s'únich Redentó qu'ha vist la tèrra.

Y, quant vengué es dia, despues de havè dat pròva y testimoni de sa viva fé y de s'ardenta caritat, allargá es còll

baix de s'espasa des despotisme intolerant y s'en pujá á la Glòria.

¡Que n'hi há de molts de Saulos, 'vuy en dia!

¿Veys aquests estòls de lòcos rematats que, sense prende alè, de paraula y per escrit, ventan ses passetjes contra es Catolicisme? Ydò, miraulos bé; part darrera ells n'hi há de manco agoserats que los guardan sa ròba, mirantse la feta: son Saulos criminals, maldement s'escusin diguent: «Nòltros no tiram cap pedra.»

¿Sentiu es pregonés de tota casta de doctrines falses que trescan per cases y cassinos seduhint es joves curts d'entèniment, y vomitant dictèris y calumnies còntre es creents honrats y nets de culpa? Son Saulos atrevits que desbaratan sa tranquilidat de ses families y sembran odis y rencós entre es fiys de un matex pare.

¿Veys á dins ses nacions degenerades es bandejats facinerosos demanant, á n'es séus governants prostituits, cartes y rescriptes per engegá es faèls amichs des pòble, depositaris des conexements qu'ha recullit s'humanitat, de sigle en sigle, y predicadós constants de s'Evangeli? Son Saulos que corren desbocats com irracionals, y profanant la santa llibertat imposan á tothom s'esclavitut de passions indignes.

¡Quin dia será aquell que un còp de gracia los ferirá humiliant es séu orgull satànich, y fentlos obrí ets uys entre sa fosca que los té cegats!

Debades volen desferse tot pernetjant des torcedó que senten dins sa conciença; tant matex Aquell que per vies secretes converteix en bé ets elements de mal, los té senyal es punt fins ahon los vòl dexá arribá.

¡Malanats des qui clòuen ses oreyes á sa veu sobrenatural que los captura!

Ditxosos es qui sacrificantse p'es bé des pòble, lluytan còntre es despotisme cinich d'ets incrèduls, maldement es séu humanitari y nòble esfòrs, los duga, com hey dugué á Sant Pau, á n'es martiri.

MOSSEN LLUCH.

S'AYGO DES CERVELL.

(Apuntes per escriure sa biografia de Sant Pere.)

L'añ passat varem prometre á n'es nòltros lectors bòn ignorants, que en torná vení sa festa de Sant Pere los contariam un cuento per s'estil d'aquell des tròs de ferradura y ses cireres; ¿vos ne recordau?

Ydò, y com és refran diu que lo promès sia atès, y nòltros que, en que mos estiga mal dirhó, som homos que mos agontam per sa paraula, (tal vòlta per axò no mos fan Retgidós) anam á complirla. Qui heu vòl sentí que ascolt.

Diuen (no es còsa que estiga á l'Escritura) que quant el Bòn-Jesús hagué vist qu'es fiys d'Adan y Eva no'n tanyavan tròs de bò, resòlgué posarlos á cada un es cervell á dins es cap. (Se supòsa que ni Adan ni Eva en tenian, perque si n'haguessin tengut, per pòch que fos estat, no s'haurian clavats aquella poma que tanta roña mos ha duya.)

Ydò, com deyam, el Bòn-Jesús cridá ets Apostols, dins sa clasta just devant el Cèl, y los digué:

—Feys dotze calderes plenes de cervell, perque he resòlt repartirne una cuyerada á cada un d'ets homos y ses dones.

Ets Apostols, dit y fet, no sabem com s'enginàren, perque axò ni heu conta cap Evangelista ni heu hem vist escrit en llòch; qui mos ho contá era el Sen Rondaya que no sabia lletra y morí antany en temps des batre, per més señes.

Vòl dí que dins mitja hora varen tení ses dotze calderes plenes de cervell, de tira dins sa clasta, cada Apostol dret devant sa séua, el Bòn-Jesús en mitj y Sant Pere á un cap, cuyeròt en má, á punt de comensá sa feyna.

—Que vengan primé ets homos, digué el Bòn-Jesús.

Y veys aquí una processó de berganells y homos granats y jays de tota nació que s'entregaren un derrera s'altre. Sant Bartomeu, amb sa séua gani-

veta, alsava sa clòsca à cada un, y Sant Pere li posava à cada qual sa séua cuyerada, que per bé que feya pòques vegades sortian ses mesures ben iguals. Sa feyna durà molt, però al cap y à la fi sentiren molt de xep-à-xep y fòrsa de sempentes: seüal de que ets homos se acabaven y de que arribaven ses dònès.

Y amb axò, de ses dotze calderes ¡ja n'hi havia deu de buydes!

—¿Qué farem? va dí Sant Bartomeu à Sant Pere.

—Empraré sa cuyera en llòch des cuyeròt, digué Sant Pere, sense cridá molt per pò de que el Bòn-Jesús se temés de que la còsa s'era feta avall.

Ses primeres dònès que rebèren, axi mateix varen essè à temps à dursen una bona racció, (diuen que Santa Teresa anava amb ses de devant;) però ses altres s'hagueren d'aconhortá prenguent més prim; y gracies si es que no'l vessaven, pues es séu esburbament y falta d'orde s'assemblava molt à ses comunions generals que s'usan à Mallorca.

¿Que'n direm? que sòls quedava manco de mitja calderada, y encara no havian rebuda sa séua part la mitat de dònès.

Amb axò, Sant Pere que s'en tem, se arramba tot asustat à un'altra Apostol: —Duys aygo! li va dí, que estam à ses acabayés.

Y Sant Felip y Sant Jaume ja son partits correns, gerra perhom, còm si se tractás d'anà à apagá un fòch; y Sant Massiá y Sant Judes que les buydavan à dins ses calderes, mentres un altre los pegava quatre remanades.

De mòdo y de manera que amb un tres y no rès, y sense ferho molt conexedó, tenguèren altre pich sa caldera plena de bròu; y vaja cuyerades arreu à tantes còm venian.

Per aquest estil y afegint aygo, féren que bastás per totes; si hé es veritat que ses derrerres varen rebre es bròu tant clá, que, vaja! per còlca còsa diuen *na fulana té aygo dins es cap*.

Però lo bò va essè que despues de ses dònès, encare s'entregaren un bòn grapat de grandolassos distrèts y pererosos, d'aquells que may frissan y tot es temps los basta; y còm sòls no sabian de que se tractava y Sant Pere no volia doná escándol, passaren per devant just fent sa cerimònia, amb so cuyeròt buyt; y els malanats s'en tornaven tant lleugés còm havian arribat.

Veys aquí perquè à n'es descendents de aquests sòlen dirlos que *los manca una cuyerada*.

Axi mos ho contava el Sen Rondaya; si's vè ó si no's vè que d'aquest mòdo mos repartiren es cervell, nòltros no mos atrevim à afirmarho. Lo qu'es ben cèrt y veritat es que uns en ténen molt, altres no tant y altres no gens.

ALIATAR.

ES PEDASSÉ.

Desde que comensa es dia
Fins que sa fosca s'en vé,
Cridant amb tota sa fòrsa
Tresch per plasses y carrés.

Ses mestresses ja'm conexen,
Ses criades, lo mateix,
Y m'esperan, y m'estojan
Pedassin y ferro vey.

Per aquesta ferramalla
Jò los pach molts bòn doblés,
Y encara hey fas bòn negòci
Perque som trempat y llest.

Ses que ténen mans d'estopa
Y fan trencadissa y tests,
M'aturan tant prest còm senten
Sa cansó que jò sé fé:

*¡Dònes, ferro vey, pedassos!
¡Dobá còssis ó ribells!*

Amb sos sachs demunt s'espalla
Y en sa ma es senayó vey,
Un rollo de fil de ferro,
Sa baldufa y es martell,

Tot Ciutat tresch amb un dia
De Llevant fins à Ponent,
Y me tròb, quant vés horabaxa,
Es sachs plens y ets adobs llests.

Tantes ròves de pedassos
Qu'he comprades amatent,
Tantes gafes qu'he posades
A còssis cruyats y véys,

Me colan tant... y'm resulta
Es jornal de lo més bé,
Per seguí cridant alegre
Sa cansó que tothòm sent:

*¡Dònes, ferro vey, pedassos!
¡Dobá còssis ó ribells!*

Son vengudes temporades
Que m'anava malament;
No goñava per sabates
Trabayant à té qui té.

Però avuy, es altre còsa:
Vuy per vuy s'ofici rét;
Molta gent fa trencadissa,
Y no'm bastan mans ni temps.

Si tothòm volia vendre
Tot es pedassin que té,
Dich jò que seria còsa
De que'm vésseu rich ben prest.

Y pús me passetjaria
Escañat de tant de fé
Sa matexa cansoneta
Que teniu dins es cervell:

*¡Dònes, ferro vey, pedassos!
¡Dobá còssis ó ribells!*

Moltes feynes d'importancia
Encare estan per à fé,
Que serian grans millores
Si un còm jò les emprengué.

Un ribell hey ha à la Sala
Tant plè de cruys y esmorrells,
Que ja no hi pòren fé pasta
Que no surta malament.

Per axò cada vegada
Qu'ets arromangats fornés
Vòlen fé una pastarada
De *retgiradós* novells,

Sempre de tou los surt curta
Sa pasta en aquest ribell;
Y es de bades que jò'n passi
Per allà, cridant rehent:

*¡Dònes, ferro vey, pedassos!
¡Dobá còssis ó ribells!*

Madò Mix y Madò Nòfre
Despuysahí en es carré,
Portal per portal, armàren
¡No vos dich jò quin betlèm!

Ets òssos mòrts que treguèren
Es gestos y es mots farests
No ténen conte: era còsa
De no treurerne aguyé.

De pedassets y braguetes
N'haurian pogut fé un feix;
¡Llàstima de tant de género
Perdut miserablement!

Oreyes que s'ho ascoltaván
Fugiren per pò de més:
Jò també de llarch passava
Cridant sempre lo mateix:

*¡Dònes, ferro vey, pedassos!
¡Dobá còssis ó ribells!*

No hey ha llengo que dí puga
Lo que's pèrt de ferro vey
Que ningú s'en aprofita
Y que val molts de dinés.

Es *clau* que dona à sa dòna
S' homo gató y malfené;
Sa *brillela* que bé haurian
De dú molts de bergantells;

Es *cercapous* de pescá
Vòts, y empleos des Govèrn;
Sa *cadena* que merexen
Molts que trescan p' es carré;

Tota aquesta ferramalla
Y molta d'altre que'n deix,
Es pecat que se roveyi
Quant jò crit tant y tan bé:

*¡Dònes, ferro vey, pedassos!
¡Dobá còssis ó ribells!*

¡Quants ne coneix de catòlics,
S'entén, de nòm, no de fets,
Que en llòch de fé una bugada
De consciència, cada més,

Se tiran demunt s'esquena,
Per gròs que sia, es séu feix,
Y es séu còssi, plè de gafes,
Ja no's serva per cap vent.

En dia que se resolguen
A fé net tot es farcell,
Perilla una esbaldregada
Que à tots Déu mos n'alliber.

Quant ses gafes ja no hi valguen,
Y es llexiu per tot los vés,
Llavó pòt sé que's recòrdin
De quant jò cridava à temps:

*¡Dònes, ferro vey, pedassos!
¡Dobá còssis ó ribells!*

Altra tanta còm aquesta
N'hi ha de feyna que fé,
Qu' es pedassé hey goñaria
Si avinentesa tengués.

Tota cau y tota penja
Per vèssa que té la gent
De fé dissapte à ca-séua
Y netetjá recons veys.

Y no parlem d'altre feyna
Per no empastissá es neulés:

¡Valga que no pas granera
Per tereñines y fems!

¡Ala, à fé sa netetjada,
Cadascú à n' es redòl séu!
Espediu, are qu' es hòra,
Quant vos crida es pedassé:
¡Dònes, ferro rey, pedassos!
¡Dobà còssis ó ribells!

MIRANÍUS.

XEREMIADES.

Hem sentit contá amb pedres menudes lo que li succehí à n' es vapor *Lulio* es vespre que va embarrancá; y homos que están curats de fanatisme, no pogueu comprendre còm no va fé uy, heu califiquen de vertadé *miracle*. ¡Qui sab si qualque tripulant se recordá del Beato Ramon ó de *La Sanch*!

Sia còm sia, un ignorant molt amich nòstro mos *ha proposat* que *proposen* que, d' are envant, dit vapor en llòch de *Raymundo Lulio*, se titul *San Raymundo Lulio*; pues está vist que si una societat marítima y profana no pren ses messions, lo que se diu ses terrestres-relligioses se torbarán un pòch à gestiona sa canonisació des gran sabi mallorquí.

¡Ey! No sia còsa que se don per aludida sa *Junta de la Causa Pia Luliana*, *por cuyo celo* y activitat, es de tot mallorquí molt aplaudida....

Ja mos comensa à carregá, axò de que à totes hores del dia y de sa nit, per carrés y places, per botigues y escaletes, per levant y per ponent, per dalt y per baix, y *per fas y per nefas*, hajin de sentí sa cantarella que s' ha *entrodóit*:

«Señor Alcalde mayor
yo soy una sigarrera,
de día voy al trabaco
y de noche la carrera.»

Señó Alcalde majó, ¿vòl fermos es favó, (agrahint y sense pagá) de prohibi aquesta poyosa pocsia?

¡Tantes cansons podrien cantá en bòn mallorquí de ses que ha publicades L' IGNORANCIA! Sense aná més lluny, ara farà un any que *sortiren* es gòigs de *Sant Cristòfol*, que are més que may serian de circumstancies.

Axò vendria à essé un' espècie de rogativa pública que tal vegada treuria lle misèria es nòstro Ajuntament vey, forrat de nou.

Entre sa fatxada de s' Institut y sa de s' iglesia de Montission, (mos pareix que donam bé ses entresseñes,) hey ha una teulada que just à sa cornisa dú una barquera de piñons de rata y altres her-

bes, fent s' afecte que devian fé es jardins à l' ayre de sa fabulosa Babilonia.

Si fossim dins es mes de Matx y aquests *adornos* estiguessin demunt un altá, seria còsa pròpia; però es veurerlos tot l' any à ses teulades, sòls té explicació suposant que aquelles plantes lliberaran de goteres y conservan ses parets y vòltes que cubrexen.

Encare que mos còst trabay, heu hem de creure axí, quant veym que à molts d' edificis públics y particulás se des-cuydan *in æternum* es defòres, mentres de part de dins se té pròu ànsia de menarhó adusat.

S' altre dia, no 'n fa molts, un diari d' aquesta capital, feya una escomesa à un *periódico humorístico de hábito corto*.

Si axò anava per L' IGNORANCIA, còm heu hem de creure piadosament, li contestam que may hem duyt s' *hábit tant curt* que ningú mos haja pogut veure darrera. ¿Pòt dí altre tant es nòstro confre?

Nòltros ley hem vist mostrá moltes vegades y sobre molts d' assumtos, fent riure à n' es públich.

Alèrta à parlá d' *hábits*, perque n' hi ha que 'l dúen molt més curt qu' es nòstro y plé de taques.

A sa Glorieta.... d' es soldats y dides sèques, hey han axecat dos *kioskos* (estimbòris) per vendrerli crespells y such de parra y *qui-la-bén*. Es diaris han dit que son de tant bòn gust y tant *polits*.

Nòltros creym que, pòch més ó manco, *dúen es mateix orde* que es des Mercat y es de Plassa.

Qualsevòl haja vists es qu' hey há posats à la Rambla de Barcelona y à altres ciutats, si té un pòch de conexement en belles arts, veurá aviat que lo d' aquí no arriba ni de molt à lo d' allá.

¡Quin dia será aquell qu' es nòstros menestrals tendrán à Palma un bòn establiment ahont pугan aprende, per principis y amb bòns modelos, es dibuix aplicat à ses arts industrials!.... Ja no heu veurém nòltros.

Sa societat recreativa *La Honradez* fa contes celebrá, dia 27 del corrent, una funció de comèdia, en profit des náufrechs de la *Elvira*.

Li donam les gracies d' havermoshi convidats.

També sa Societat dramática «Julian Romea» de Barcelona mos ha remesos exemplars d' un cartell ricament estampat, qu' anuncia un certámen important, per últims de Setembre.

Sentim no poderlo copiá per falta de llòch; però es qui s' en vulgan enterá no han de fé més que veure s' *Isleño* de

dia 22, que 'l copia d' es comensament fins à la fi.

Es nort-americans pareix qu' han tantat dins sa presó de Chicago un homo que s' havia casat catorse vegades, abandonant altres tantes ses dones.

Angelet! ¡Mirau que també es tení molta casera!

Altra vegada es dependents des Consums les han hagudes d' havè, à la malhora d' en sa nit, amb gent que li fa oy es pagá drets.

¡Ojo, mucho ojo! que si sa baxa des Consums ha de mancabá, ha d' essé à forsa d' impedí molts de *maniapolos*.

Hey ha gent arriscada que no dorm de dia ni de nit, y que per capturarla necessita més uys qu' un còvo d' alata.

Vaja! no digueu que no sia un gust aná à n' es Circo, à veure ses comèdies qu' hey fa sa Compañía catalana.

Casi cada nit hey ha funció nòva: talment sembla qu' En Fontova y es seus companys en ténen una de comèdia per cada dia de l' any. Y lo milló es que les representan totes, una bé y s' altre milló.

Ja está dit: qui no va à n' es Circo, algun diumenje ó festa, ó qualque dia entre setmana, no es homo de gust. Y axò va dit amb tota imparcialitat, y no per obligada alabansa ni per fé la barbeta à ningú. Consti que L' IGNORANCIA no reb de s' empresa, entrada ni cadira.

Ses festes de carré se presentan en-guañy molt animades. Despuys anit, li tocá es torn à sa de Sant Juan, que no es de ses que van manco à l' ayre, y hey hagué, *por supuesto*, tot allò de música en cadafal, *tederos*, truy de bergantells y atlotes, vellanes, sobreposats, refresch, etc., etc.

A propòsit de festes de carré, L' IGNORANCIA farà bò no torbarse molt à posarne uns quants articles que à qualcú li agradarán. Y sino, ja los veurèu si son ó no de ploma de cap d' ala, en que mos estiga mal dirhó.

COVERBOS.

Un missé tenia sa dòna molt avara. Un dia, aquesta li presentá una levita molt pelada, diguentli que axí mateix encara la poria dú, perque li havia posats es botons nous.

—Ja més valria, (va di ell,) los haguesses posada levita nòva à n' es botons, en llòch de posarmhi botons nous à sa levita.

Un sastre, cansat de tantes vegades d'envià es conte à un parroquià mal pagadó, un dia resòl anarhi ell mateix en persona, à veure si'l cobrarà.

Puja s'escala, tròba ubèrt; y sense escolli rahons, s'en entra fins à dins s'alçova, y tròba es señó qu'encara jèu.

—¡Hola, mèstre Vicens! ¿que'm duys es conte?

—Sí, señó,

—Ben fet. Mirau: per no haverme de àxecá, vos mateix, ¿veys es calaix de dedalt des cantarano? vos mateix obriu-lo, si voleu.

Es sastre, tot alegre, pensant trobarhi doblés, diu:

—¿Aquest?

—Aquest mateix. ¿Veys lo qu'hey ha dedins, aquí à ma dreta?

—Señó, jò no hi vetx més que papés.

—Ydò bè: tots aquests papés son contes que tench à pagá. Demunt de tot, posauhi es vòstro.

Y amb axò, fa un baday y se gira de s'altre costat.

També es bona aquella que contan d'un altre sastre.

Un señó s'en entra à sa botiga, y li encarrega dues americanes, una de paño y s'altra de llanilla.

Es sastre li pren sa mida, y es señó se queda esperant una bona estona. Es cap derré, es sastre li pregunta:

—¿Que se li ofería alguna còsa més?

—¡Oh! voréu, (contesta es señó,) jò vos he comanat dues americanes, y vetx que no més me preniu mida d'una.

Convèrsa agafada al vòl:

—¡Oh, tú! ¿Vares veure na Lola p'es Born, anit passada? estava encantadora. Y sa mare parexia, amb ella, estarhi encantada.

—Ydò, digues que totes dues estavan à s'encant; però ningú les deya.

—¿Tan dejorn, y ja t'has colgat, Juan?... ¡oh, Juan!... ¿que dorms?

—¿Que volias?

—Que'm dexásses un duro.

—Sí que dorm: no'm despertes, que demá'm tench d'axecá demati.

Alguns dies despues d'un funeral, un amich s'excusava amb un altre:

—Juan, fiet, me va sebre molt de greu no porè anà à l'ofici de ta mare: jò desitjava molt assistirhi, però justament aquell dia m'en vatx havè d'anà à fóra.

—¡Y meèm, qu'hem de fé! (li va respondre,) ja será un'altra vegada.

A un señó d'edat, que ja tenia sa

barba y es cabey's blanchs còm estopa, li va morí sa dòna.

Quinze dies despues, un conegut séu el trobá p'es Born, tot estirat, y amb se barba y es cabey's ben nègres còm una mora.

—¡Hola, Don Melcion! Pareix qu'hem referit sa fatxada.

—Li diré: tal sentiment vatx tení amb sa mòrt de sa méua señora, que m'he volgut posá dól rigorós, p'es pel y tot.

—¡Ah! ja'u vetx, ja'u vetx. Ha feta una santa còsa.

Arriban à una fonda de la pagesia un señó y es séu criat. L'amo li demana:

—¿Qué vòl menjá rès, señó?

—Sí: bullume un òu per mí, y amb so bròu, escaldau unes sòpes p'es méu criat.

—¿Amb sa sustancia d'un òu bullit? sí que serán magres.

—Teniu rahó, l'amo, teniu rahó: en llòch d'un òu tot sòl, bulliumen un parey, y axí es bròu será un poquet més sustanciós. Feys via, que frís.

—Tòch, tòch.

—¿Qui es?

—Criada séua. Sa señora m'envia per veure sa señora si s'añora.

—¿Sa señora si s'añora?

—Sí, señora.

—Dirás à sa téua señora que sa señora no s'añora. ¿Ley dirás à sa señora?

—Sí, señora.

—Vés, ydò: expressions à sa señora.

Còses que sòlen dí d'un homo qu'ha begut demés:

Está Bièl.—Está gat.—Ha aplegat sa monèa.—No va tot sòl.—Dú una bruta.—Dú such.—Va abeurat.—Está moix.—Dú una mèula.—Está més gat qu'una sopa.—Ha agafat es mèu.—Dú mitja túnica.—Ha aferrat es xòt.—L'ha empinada.—S'ha tocat.—Ha fet rúes de clotell.—Dú una turca.—Ha alsat es colso.—No va llatí.—Fá essés.

Y basta per aquest pich.

ANUNCIS.

OBRES MALLORQUINES.

COMEDIES DE COSTUMS MALLORQUINES, compostes den Bartomeu Ferrá, titulades: *Es Calsons de Mèstre Lluch*, *Contes vey's barayes nòves* y *Sa Plagueta des llogués*. Les venen à totes ses llibrerries de Ciutat.

FÀBULAS en vers mallorquí, per D. T. A. G., autor de sa *Rondaya de Rondayes*.

POESÍAS FANTÀSTICAS en mallorquí, per don Tomás Aguiló. Les venen à s'imprenta de Felip Guasp.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Sa máquina milló per ripuntá, es sa de Wertheim.*

SEMBLANSES.—1. *En que té costelles.*
2. *En que té ales.*
3. *En que té mèstra.*
4. *En qu'hey ha troneres.*

TRIÀNGUL....—*Marcas.*
FUGA.—*Sètze jutjes menjan setge d'un penjat.*
ENDEVINAYA.—*Un eco.*

LES HAN ENDEVINADES:

Totes.—*Papays, Un punxa engegat; Llebreja y Cost'n Gamba.*

Sèt.—*A. C. I. T., Un Catòlich, Pere Pexet, Marieta, Papat, Un Tròs d'homo, Tolauni y Lau Tibicriste.*

Sis.—*Un Indioté, Dos Tranquils y M. Olecrab.*

Y una no més.—*Un Llenierne.*

GEROGLIFICH.

KKI Moreu Pep

Femur Ega.

UN INDIOTÉ.

SEMBLANSES.

1. *¿En que s'assembla un gall à un escrivá?*
2. *¿Y un dibuxant à una polka?*
3. *¿Y un viudo à un fadrí?*
4. *¿Y un ventay à un estel?*

UN ESTUDIANT.

TRIANGUL DE PARAULES.

• • • • •
• • • • •
• • • • •
• • • • •
• • • • •
• • • • •
• • • • •
• • • • •
• • • • •
• • • • •

Omplí aquests pichs amb lletres que diagonalment y de través digan: sa 1.ª retxa, un títol; sa 2.ª un animal; sa 3.ª lo que fa un hortolá; sa 4.ª un verb; sa 5.ª un altre animal, y sa 6.ª una lletra.

A. C. I. T.

FUGA DE VOCALS.

T.N B. T.N B. V.L D. T.MB.

Q. R.

CAVILACIÓ.

Benet—Ignaci—Damiá—Chim—Andreu—Lau—Onofre—Sion—Nadal—Esteve.

Amb sa primera lletra d'aquests nòms compòndre es d'una Plassa de Ciutat.

P. PEXET.

ENDEVINAYA.

Amenassant tots es dies
Vides de papas y reys,
Fas torná joves es vey's
Amb ses méues moxonies.

P.

(Ses solucions dissapte qui vé st som oius.)

25 JUNY DE 1880.

Estampa den Pere J. Gelabert.